

Դանիելի Գիրքը - Թիվ յոթանասունյոթը

Բացահայտելով մարգարեական զուգահեռը. Լատդիկեական ադվենտիզմը 1863 թվականին և աստվածաշնչյան տիպաբանությունը

Jeff Pippenger

2024-02-10

1863 թվականին Լատդիկեական ադվենտիզմի ապստամբությունը նախատիպված է Երիքովի վերաշինության դեմ արտասանված անեծքով:

Եվ Հեսուսն այն ժամանակ նրանց երդման տակ դրեց՝ ասելով. «Անիծյալ լինի այն մարդը Տիրոջ առաջ, որ վեր կկենա և կշինի այս քաղաք Երիքովը. իր անդրանիկով պիտի դնի դրա հիմքը, և իր կրտսեր որդով պիտի կանգնեցնի դրա դռները»: Հեսու 6:26:

1863 թվականին Լատդիկեական ադվենտիզմի ապստամբությունը նախապատկերվել է շինարարների կողմից անկյունաքարի մերժմամբ:

Յիսուս նրանց ասաց. «Մի՞ թե երբեք չեք կարդացել Գրքերում. “Այն քարը, որ շինարարները մերժեցին, նա եղավ անկյունաքար. սա Տիրոջից եղավ, և սքանչելի է մեր աչքերում”: Ուստի ասում եմ ձեզ, թե Աստծո արքայությունը ձեզանից պիտի վերցվի և տրվի մի ազգի, որ նրա պտուղները կբերի»: Մատթեոս 21:42, 43.

1863 թվականին Լատդիկեական ադվենտիզմի ապստամբությունը նախակերպված է եղել Ահարոնի ոսկե հորթով:

Քանզի ինձ ասացին. «Մեզ համար աստվածներ չին՝ ը, որ մեր առջևից գնան, որովհետև այս Մովսեսը՝ այն մարդը, որ մեզ դուրս բերեց Եգիպտոսի երկրից, չգիտենք, թե ինչ եղավ նրան»: Եվ ես նրանց ասացի. «Ով որ ոսկի ունի, թող հանի այն իր վրայից»: Եվ նրանք տվեցին ինձ, ապա ես այն գցեցի կրակի մեջ, և այս հորթը դուրս եկավ: Եվ երբ Մովսեսը տեսավ, որ ժողովուրդը մերկացել էր (քանզի Ահարոնը նրանց մերկացրել էր՝ իրենց ամոթի համար իրենց թշնամիների առաջ): Ելք 32:23–25.

Լատդիկեական ադվենտիզմի ապստամբությունը 1863 թվականին նախապատկերվել է Հերոֆոլամի երկու ոսկե հորթերով:

Եթե այս ժողովուրդը բարձրանա Երուսաղեմ՝ Տիրոջ տանը գոհ մատուցելու, ապա այս ժողովրդի սիրտը դարձյալ պիտի դառնա իր տիրոջը՝ Հուդայի թագավոր Ռոբոլամին, և նրանք ինձ պիտի սպանեն ու դարձյալ գնան Հուդայի թագավոր Ռոբոլամի մոտ»: Ուստի թագավորը խորհուրդ արեց, շինեց երկու ոսկե հորթեր և ասաց նրանց. «Շատ է ձեզ համար Երուսաղեմ բարձրանալը. ահա՛ քո աստվածները, ո՛վ Իսրայել, որոնք քեզ դուրս բերեցին Եգիպտոսի երկրից»: Եվ մեկը կանգնեցրեց Բեթելում, իսկ մյուսը դրեց Դանում: Գ Թագավորաց 12:27–29:

1863 թվականին Լատդիկեական ադվենտիզմի ապստամբությունը նախապատկերվել է Հուդայից եկած այն մարգարեի միջոցով, որը մահացավ էշի և առյուծի միջև:

Եվ եղավ, երբ նա հաց կերավ և խմեց, որ նա նրա համար թամբեց էշը, այսինքն՝ այն մարգարեի համար, որին հետ էր բերել: Եվ երբ նա գնաց, ճանապարհին նրան մի առյուծ հանդիպեց և սպանեց նրան. և նրա դիակը ընկած մնաց ճանապարհի վրա, և էշը կանգնած էր դրա մոտ, առյուծն էլ կանգնած էր դիակի մոտ: Գ Թագավորաց 13:23, 24:

1863 թվականին Լատդիկեական ադվենտիզմի ապստամբությունը կերպավորվել է հին Իսրայելի տասներորդ փորձությամբ, որով սկսվեց նրանց թափառումը անապատում:

Բայց որքան ճշմարիտ է, որ Ես կենդանի եմ, ամբողջ երկիրը պիտի լցվի Տիրոջ փառքով: Որովհետև բոլոր այն մարդիկ, որոնք տեսել են Իմ փառքը և Իմ հրաշքները, որ Ես կատարեցի Եգիպտոսում և անապատում, և այժմ այս տասը անգամ Ինձ փորձել են ու չեն լսել Իմ ձայնին, անշուշտ չեն տեսնի այն երկիրը, որի մասին Ես երդվեցի նրանց հայրերին, և Ինձ բարկացրածներից ոչ մեկը չի տեսնի այն: Բայց Իմ ծառա Քաղերը, քանի որ նրա մեջ ուրիշ հոգի կար, և նա լիովին հետևեց Ինձ, նրան պիտի մտցնեմ այն երկիրը, ուր նա գնացել էր, և նրա սերունդը պիտի ժառանգի այն: Թվեր 14:21–23.

Պողոս առաքյալը ուսուցանեց.

Եվ այս բոլոր բաները նրանց պատահեցին որպես օրինակներ, և գրվեցին մեր խրատության համար, որոնց վրա հասել են աշխարհի վախճանները: Ա Կորնթացիս 10:11:

Այդ մարգարեական սկզբունքի վերաբերյալ մեկնաբանելով՝ Քույր Ուայթն ասաց.

«Հին մարգարեներից յուրաքանչյուրն ավելի քիչ էր խոսում իր ժամանակի համար, քան մերի, այնպես որ նրանց մարգարեությունն ուժի մեջ է մեզ համար: «Եւ այս բոլոր բաները պատահեցին նրանց՝ որպես օրինակներ, եւ գրուեցին մեր խրատու լինելու համար, որոնց վրայ աշխարհի վախճանները հասել են»: Ա Կորնթացիս 10:11: «Ոչ թէ իրենց համար, այլ մեզ համար էին նրանք սպասաւորում այն բաները, որոնք այժմ ձեզ հաղորդուեցին նրանց միջոցով, ովքեր Սուրբ Հոգով, որ երկնքից ուղարկուեց, աւետարանը քարոզեցին ձեզ. բաներ, որոնց մեջ հրեշտակներն իսկ ցանկանում են նայել»: Ա Պետրոս 1:12:... »

«Աստվածաշունչը կուտակել և ի մի է կապել իր գանձերը այս վերջին սերնդի համար: Հին Կտակարանի պատմության բոլոր մեծ իրադարձությունները և հանդիսավոր գործողությունները այս վերջին օրերում եղել են և կրկնվում են եկեղեցում»: Selected Messages, գիրք 3, 338, 339:

Եսայիայի համաձայն, վերջին անձրևի լուրը մի այնպիսի լուր է, որովհետև նա նշում է, որ ամբարիշտները կհրաժարվեն այն լսելուց, և նա այդ լուրը նկարագրում է որպես «տող առ տող»:

Ո՞ւմ պիտի սովորեցնի գիտություն, և ո՞ւմ պիտի հասկացնի վարդապետությունը. կաթից կտրվածներին և ծծերից բաժանվածներին: Որովհետև պատվիրան՝ պատվիրանի վրա, պատվիրան՝ պատվիրանի վրա, տող՝ տողի վրա, տող՝ տողի վրա, այստեղ՝ մի քիչ, և այնտեղ՝ մի քիչ. որովհետև թոթովախոս շրթունքներով և օտար լեզվով պիտի խոսի այս ժողովրդին: Նրանց, որոնց ասաց. «Ահա՛ հանգիստը, որով կարող եք հանգիստ տալ հոգնածին», և. «Ահա՛ զովությունը», սակայն նրանք չկամեցան լսել: Բայց Տիրոջ խոսքը նրանց համար եղավ պատվիրան՝ պատվիրանի վրա, պատվիրան՝ պատվիրանի վրա, տող՝ տողի վրա, տող՝ տողի վրա, այստեղ՝ մի քիչ, և այնտեղ՝ մի քիչ, որպեսզի գնան և ետ ընկնեն, և կոտրվեն, և որոգայթն ընկնեն, և բռնվեն: Եսայիա 28:9–13:

Այժմ իսկ մեր կողմից առանձնացված վեց գծերից, և, անշուշտ, կան նաև ուրիշներ, որոնց մենք չենք մատնանշել, մեկը շեշտադրում է 1863 թվականը՝ որպես առաջադիմական փորձության ավարտ, որը հանգեցրեց անապատում թափառելուն: Երկուսը շեշտադրում են նախկին ուխտի ժողովրդի անտեսվելն ու նոր ընտրյալ ժողովրդի կողմից փոխարինվելը: Մեկը նշում է անեծք՝ այն բանի վերաշինման համար, որը նախատեսված էր թողնել ավերված ու լքված՝ ինչպես որ գտնվում էր Աստծո անեծքի տակ, իսկ մյուսը նշում է անեծք՝ վերադառնալու համար այնտեղ, ուր քեզ արգելված էր գնալ: Երկուսը ներկայացնում են Տասը պատվիրանների երկու տախտակների կեղծ նմանակների օրինակներ, որոնք ներկայացնում էին Ամբակումի երկու տախտակները:

Ահարոնի և Երոբովամի ոսկե հորթերը ներկայացնում են խանդի կեղծ պատկերը, որը ներկայացնում էր 1863 թվականի կեղծ քարտեզը: Երբ դրանք միացվում են, Ահարոնի և Երոբովամի երկու վկաները սովորեցնում են, որ Ամբակումի երկու աղյուսակները ներկայացնում են մեկ աղյուսակ, ճիշտ նույն կերպ, ինչպես Տասը պատվիրանների երկու աղյուսակները ներկայացնում են Աստծու մեկ օրենքը: Միասին դրանք դառնում են մեկ խորհրդանիշ, որը կազմված է երկուսից, երբ դրանք միացվում են: Աստծու օրենքի երկու աղյուսակների նույն մարգարեական դիմամիկան առկա է Ամբակումի երկու աղյուսակներում, և միասին Ահարոնի ու Երոբովամի կեղծիքները վերաբերում են այդ մարգարեական երևույթին:

Ադվենտիզմի առաջին սերունդը նախատիպվել է Եզեկիելի ութերորդ գլխի խանդի պատկերով: Տեսիլքը, որ Եզեկիելի ութերորդ գլխում սկսվում է վեցերորդ տարվա վեցերորդ ամսվա հինգերորդ օրը, շարունակվում է մինչև իններորդ գլուխ, որտեղ ներկայացված է հարյուր քառասունչորս հազարի կնքումը: Իններորդ գլխի կնքման պատկերը մեկնաբանելիս Քույր Ուայթը ներառում է Աստծո բնավորության այն հատկանիշը, որով ցույց է տրվում, որ Աստված անհնազանդներին դատում է երրորդ և չորրորդ սերնդում: Ուստի նա ներառում է այն ճշմարտությունը, որն անմիջականորեն կապված է երկրորդ պատվիրանի հետ, այսինքն՝ այն պատվիրանի, որը արգելում է կուռքերի պաշտամունքը, ինչպես Ահարոնի և Հերոբովամի ոսկե հորթերի դեպքում:

«Եվ նա կանչեց այն մարդուն, որ բեհեզե հանդերձներով էր, և որի կողքին գրողի թանաքամանն էր. և Տերը նրան ասաց. Անցի՛ր քաղաքի միջով, Երուսաղեմի միջով,

և նշան դի՛ր այն մարդկանց ճակատներին, որոնք հառաչում և աղաղակում են նրա մեջ կատարվող բոլոր պոծությունների համար: Իսկ մյուսներին իմ լսելով ասաց. Գնացե՛ք նրա հետևից քաղաքի միջով և զարկե՛ք. ձեր աչքը թող չխնայի, և մի՛ գթացեք. բոլորովին սպանեցե՛ք ծերունու և երիտասարդի, կույսերի և մանուկների ու կանանց. բայց մի՛ մոտեցեք ոչ մի մարդու, որի վրա նշանն է. և սկսե՛ք Իմ սրբաբանից: Եվ նրանք սկսեցին այն ծերերից, որ տան առջև էին»:

«Հիսուսը պատրաստվում է երկնային սրբաբանի քավության աթոռից հեռանալ, վրեժխնդրության հանդերձներ հագնել և դատաստաններով Իր բարկությունը թափել նրանց վրա, ովքեր չեն արձագանքել այն լույսին, որ Աստված տվել է նրանց: «Քանի որ չար գործի դեմ դատավճիռը շուտով չի կատարվում, դրա համար էլ մարդկանց որդիների սիրտը լիովին հաստատվում է նրանց մեջ չարիք գործելու համար»: Փոխանակ Տիրոջ այն համբերությամբ և երկարամտությամբ փափկելու, որ Նա գործադրել է նրանց հանդեպ, նրանք, ովքեր չեն վախենում Աստծուց և չեն սիրում ճշմարտությունը, իրենց սրտերը զորացնում են իրենց չար ընթացքի մեջ: Բայց նույնիսկ Աստծո երկայնամտությունն ունի սահմաններ, և շատերը անցնում են այդ սահմանները: Նրանք հատել են շնորհի սահմանները, և ուստի Աստված պետք է միջամտի և արդարացնի Իր սեփական պատիվը»:

Ամորիացիների մասին Տերն ասաց. «Չորրորդ սերնդում նրանք դարձյալ այստեղ պիտի գան, որովհետև Ամորիացիների անօրենությունը դեռևս լիացած չէ»: Թեև այս ազգն աչքի էր ընկնում իր կռապաշտությամբ և ապականությամբ, այն դեռևս չէր լցրել իր անօրենության բաժակը, և Աստված հրաման չէր տալու նրա կատարյալ կործանման համար: Ժողովուրդը պետք է տեսներ աստվածային զորության հայտնությունը մի նշանավոր կերպով, որպեսզի առանց արդարացման մնային: Գթառատ Արարիչը կամենում էր հանդուրժել նրանց անօրենությունը մինչև չորրորդ սերունդը: Իսկ եթե այնժամ դեպի լավը որևէ փոփոխություն չերևար, Նրա դատաստանները պիտի իջնեին նրանց վրա:

«Անսխալ ճշգրտությամբ Անսահմանը դեռևս հաշիվ է պահում բոլոր ազգերի հետ: Քանի դեռ Նրա ողորմությունը մատուցվում է ապաշխարության կոչերով, այս հաշիվը բաց կմնա, բայց երբ թվերը հասնեն այն որոշ չափին, որ Աստված սահմանել է, սկսվում է Նրա բարկության ծառայությունը: Հաշիվը փակվում է: Աստվածային համբերությունը դադարում է: Նրանց օգտին այլևս ողորմության միջնորդություն չկա:»

«Մարգարեն, դարերի միջով նայելով, իր տեսիլքի առաջ այս ժամանակն ուներ ներկայացված: Այս դարի ազգերը աննախադեպ ողորմությունների ստացողներն են եղել: Երկնքի օրհնություններից ընտիրագույնները նրանց տրվել են, սակայն նրանց դեմ գրված են աճող հպարտությունը, ազահությունը, կռապաշտությունը, Աստծո հանդեպ արհամարհանքը և ստոր անշնորհակալությունը: Նրանք արագորեն փակվում են իրենց հաշիվը Աստծո հետ:»

«Բայց այն, ինչ ինձ սարսռեցնում է, այն փաստն է, որ նրանք, ովքեր ունեցել են ամենամեծ լույսն ու առավելությունները, ապականվել են տիրող անօրենությամբ: Իրենց շուրջ եղող անարդարների ազդեցությամբ՝ շատերը, նույնիսկ նրանցից,

ովքեր դավանում են ճշմարտությունը, սառել են և ընկճվել չարի հզոր հոսանքից: Ըշմարիտ աստվածապաշտության և սրբության վրա թափված համընդհանուր արհամարհանքը նրանց, ովքեր սերտորեն չեն միանում Աստծուն, առաջնորդում է դեպի Նրա օրենքի հանդեպ ակնածանքի կորուստ: Եթե նրանք հետևեին լույսին և սրտանց հնազանդվեին ճշմարտությանը, ապա այս սուրբ օրենքը նրանց համար առավել ևս թանկարժեք կթվար, երբ այն այսպես արհամարհվում և մի կողմ է դրվում: Ինչքան ավելի ակնհայտ է դառնում Աստծո օրենքի նկատմամբ անհարգալից վերաբերմունքը, այնքան ավելի հստակ է դառնում նրա պահպանների և աշխարհի միջև սահմանագիծը: Աստվածային պատվիրանների հանդեպ սերը մի դասի մեջ աճում է այն չափով, որքանով մյուս դասի մեջ աճում է դրանց նկատմամբ արհամարհանքը:»

«Ճգնաժամը սրընթաց մոտենում է: Արագորեն ուռչող թվերը ցույց են տալիս, որ Աստծո այցելության ժամանակը գրեթե հասել է: Թեև Նա դժկամ է պատժելու, այնուամենայնիվ պիտի պատժի, և այն էլ շուտով: Նրանք, ովքեր քայլում են լույսի մեջ, պիտի տեսնեն մոտեցող վտանգի նշանները, բայց նրանք չպետք է լուռ, անտարբեր սպասումով նստեն կործանմանը՝ իրենց մխիթարելով այն համոզմամբ, թե Աստված այցելության օրը պիտի պատսպարի Իր ժողովրդին: Ամենևին ոչ: Նրանք պետք է գիտակցեն, որ իրենց պարտքն է ջանասիրաբար աշխատել ուրիշներին փրկելու համար՝ ամուր հավատով Աստծուն հայելով օգնության համար: «Արդարի ներգործուն ջերմեռանդ աղոթքը շատ բան կարող է»»:

«Աստվածապաշտության խմորը ամբողջովին չի կորցրել իր գործությունը: Այն ժամանակ, երբ եկեղեցու վտանգն ու ընկճվածությունն ամենամեծն են, այն փոքրաթիվ խումբը, որ կանգնած է լույսի մեջ, հոգոց կհանի և կաղաղակի այն պղծությունների համար, որ կատարվում են երկրում: Բայց առավել ևս նրանց աղոթքները պիտի բարձրանան եկեղեցու համար, որովհետև նրա անդամները վարվում են աշխարհի կերպի համաձայն:»

«Այս հավատարիմ քչերի ջերմեռանդ աղոթքները զուր չեն լինի: Երբ Տերը հանդես գա որպես վրիժառու, Նա նաև կգա որպես պաշտպան բոլոր նրանց համար, ովքեր պահպանել են հավատը նրա մաքրության մեջ և իրենց անարատ են պահել աշխարհից: Հենց այս ժամանակ է, որ Աստված խոստացել է վրեժ լուծել Իր ընտրյալների համար, որոնք գիշեր ու ցերեկ աղաղակում են առ Նրան, թեև Նա երկար համբերում է նրանց հանդեպ:»

«Հրամանն այս է. “Անցի՛ր քաղաքի միջով, Երուսաղեմի միջով, և նշա՛ն դիր այն մարդկանց ճակատներին, որոնք հեծկլտում և աղաղակում են այն բոլոր պղծությունների համար, որ կատարվում են նրա մեջ”: Այս հեծկլտացող և աղաղակող մարդիկ կյանքի խոսքերն էին հռչակում. նրանք հանդիմանել, խրատել և աղերսել էին: Ումանք, որոնք անարգում էին Աստծուն, ապաշխարեցին և իրենց սրտերը խոնարհեցրին Նրա առաջ: Բայց Տիրոջ փառքը հեռացել էր Բսրայեղից. թեև շատերը դեռ շարունակում էին կրոնի արտաքին ձևերը, Նրա գործությունն ու ներկայությունը պակասում էին»: Վկայություններ, հատոր 5, 207–210:

Եզեկիելի կողմից ներկայացված կնիքման տեսիլքը ճիշտ բաժանելու համար էական է հասկանալ ադվենտիզմի չորս սերունդները: Քույր Ուայթը մեր ընտրած հատվածը սկսում է Եզեկիելի իններորդ գլխին ուղղակի հղումով, և մեր ընտրած բաժինն էլ ավարտվում է Եզեկիելի իններորդ գլխին ուղղակի հղումով: Այդ հատվածում նա Եզեկիելի մասին ասում է. «Մարգարեն, դարերի խորքը նայելով, իր տեսիլքի առաջ ուներ այս ժամանակը»: Եզեկիելը տեսավ այն հանգամանքները, որոնք տեղի են ունենում հարյուր քառասունչորս հազարների կնիքման ընթացքում:

Նախորդ հոդվածում մենք Մարգարեության Հոգուց բերված երեք հատուկ մեջբերումների միջոցով պարզեցինք, որ Եսայիայի «Եփրեմի հարբեցողները», որոնք այս հատվածում նույնացվում են «ծեր մարդկանց» հետ, և որոնք երկու հատվածներում էլ ներկայացնում են Երուսաղեմի (Ադվենտիզմի) առաջնորդությունը, չեն կարող տեսնել, որ Աստծո գործության մի հզոր դրսևորում պիտի լինի, ինչպես նախկին տարիներին: Այս հատվածում հենց Աստծո գործության այն դրսևորումը, որ նրանք հրաժարվում են տեսնել, տեղի կունենա որպես այն աստվածային դատաստանի մաս, որ նրանց վրա է բերվում, որովհետև ասված է, որ «ժողովուրդը պետք է տեսներ աստվածային գործությունը՝ ականառու կերպով դրսևորված, որպեսզի արդարացման որևէ պատճառ չունենար»:

Լաոդիկեական ադվենտիզմը հրաժարվում է տեսնել վերջին անձրևի հայտնությունը, որը սկսեց կաթիլ առ կաթիլ տեղալ 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին, սակայն նրանք կտեսնեն այդ տեղատարափի գագաթնակետը, երբ Վերջին օրերին կրկնվի Կեսգիշերային աղաղակի լուրը: Այդ լուրը երրորդ Վայի իսլամն է: Մի թե հին Իսրայելի առաջնորդությունը, որ հենց նոր խաչել էր իր Մեսիային, չտեսավ, թե ինչպես Սուրբ Հոգին թափվեց Պենտեկոստին:

Այս հատվածը նույնացնում է եկեղեցին, որը համատեքստով Եզեկիելի կողմից ներկայացված է որպես Երուսաղեմ, իսկ եկեղեցու ներսում գտնվող անդամները (Երուսաղեմը) հակադրվում են «փոքր խմբի» հետ, որոնք նույնպես նույնացվում են որպես «նրանք, որ լույսի մեջ են քայլում», և որոնք «հավատարիմ սակավաթիվն» են: Աստվածաշունչը սովորեցնում է, որ «շատեր» են կանչված, բայց «քչեր»՝ ընտրված: Հատվածի նյութը ներառում է Աստծո բարկությունը, որ բերվում է Իր ժողովրդի վրա: Ժողովուրդն ինքն է իր դատաստանը բերել իր վրա, սակայն Աստված հստակորեն շեշտում է, որ կործանման գործը կատարողները Իր հրեշտակներն են: Աստված երբեք չի ստում, և Նա խոստացել է, որ Ինքն է, որ մարդկանց անօրենությունը պատժում է մինչև երրորդ և չորրորդ սերունդը: Դատաստանի իրականացումը Աստծուց բացի որևէ մեկին վերագրելը նշանակում է ուրանալ Նրա բնավորությունը և ենթադրել, թե Նա ստախոս է:

Այս հատվածը ցույց է տալիս, որ երբ Եզեկիելի կործանող հրեշտակները սկսում են անցնել Երուսաղեմի միջով, հենց այդ ժամանակ է, որ «Նրա բարկության ծառայությունը սկսվում է»: Աստծո բարկությունը սկսվում է Երուսաղեմից, որը Նրա եկեղեցին է, այսինքն՝ Լաոդիկեական ադվենտիզմը:

Որովհետև ժամանակը հասել է, որ դատաստանը սկսվի Աստծո տնից, և եթե այն նախ մեզնից սկսվի, ապա ինչպիսի՞ վախճան կլինի նրանցը, ովքեր չեն հնազանդվում Աստծո ավետարանին: 1 Պետրոս 4:17.

Աստծո բարկությունն իրականացվում է Աստծո հրեշտակների միջոցով, և երբ նրանց գործը սկսվում է, նրանց պատվիրվում է «հարվածել» բոլորին և «թող քո աչքը չխնայի, և մի՛ ողորմիր. իսպառ սպանե՛ք ծերին ու երիտասարդին, և՛ կույսերին, և՛ մանուկներին, և՛ կանանց. բայց մի՛ մոտեցե՛ք այն մարդուն, որի վրա նշանն է, և սկսե՛ք Իմ սրբարանից»: Աստծո բարկությունն իրագործվում է սուրբ հրեշտակների կողմից, և այն կետը, որ մենք ցանկանում ենք այստեղ առանձնացնել, այն է, որ Աստծո բարկության ծառայության սկիզբն իրականացվում է չորրորդ սերնդում:

Մենք կշարունակենք այս ուսումնասիրությունը հաջորդ հոդվածում:

Եվ պիտի լինի Տիրոջ գոհաբերության օրը, որ Ես պիտի պատժեմ իշխաններին, թագավորի որդիներին և բոլոր նրանց, որ օտար զգեստ են հագնում: Նույն օրը պիտի պատժեմ նաև բոլոր նրանց, որ շեմի վրայով են ցատկում, և իրենց տերերի տները լցնում են բռնությամբ ու նենգությամբ: Եվ պիտի լինի այն օրը, ասում է Տերը, որ ձկնադրնից աղաղակի ձայն պիտի լսվի, երկրորդ թաղամասից՝ ողբ, և բլուրներից՝ մեծ փլուզման ձայն: Ողբացե՛ք, ո՛վ Մակտեսի բնակիչներ, որովհետև ողջ վաճառական ժողովուրդը կործանված է, և արծաթ կրող բոլոր մարդիկ վերացված են: Եվ պիտի լինի այն ժամանակ, որ Ես Երուսաղեմը ճրագներով պիտի խուզարկեմ և պիտի պատժեմ այն մարդկանց, որ նստած են իրենց մրուրի վրա, որոնք իրենց սրտում ասում են. «Տերը ո՛չ բարիք պիտի անի, ո՛չ էլ չարիք»: Սովոնիա 1:8–12.